

BULETIN INFORMATIV

Nr.
28

23
Octombrie
2020

EDITORIAL

Punctul de plecare

Justin Ștefan, Secretar General LPF

E foarte cunoscut acest citat, nu-i așa?

“Călătoria de o mie de pași începe cu primul dintre ei”. Unii îi atribuie cuvintele acestea lui Lao Tzu, alții le pun în dreptul marelui istoric român Nicolae Iorga. Ideea este, fără doar și poate, aceeași: orice înfăptuiești are un punct de plecare, o bază la a cărei poziție ești obligat să te raportezi. Atât marele filosof chinez din antichitate, cât și savantul nostru reprezintă astfel de repere în domeniile lor, deși ei înșiși sunt și între cei care și-au făcut propriile călătorii, ambele exemplare.

Performanța, prin definiție, include ideea de drum, de parcurs efectuat și confirmat, mai ales confirmat. Recunoașterea meritelor, a performanțelor în sine, are sens întotdeauna când autorii lor devin modele de urmat.

În sport, în fotbal mai cu seamă, datorită popularității fenomenului, și călătoriile de confirmare a rezultatelor, și cei care le generează și apoi le fac posibile ducându-le până la capăt, au puncte de plecare care explică succesul și au nume. De pildă, aventura europeană a ultimilor ani pentru România se numește CFR Cluj. De la forța acestei echipe, încă o dată dovedită prin prezența în Europa League, și de la Dan Petrescu, absolut indiscutabil un model, poate (re)începe renașterea fotbalului românesc în raport cu cel continental. Drumurile noastre europene au, de ceva vreme, iată, un punct de plecare de dată recentă. Nu e deloc puțin lucru.

Pe plan intern, Liga 1 mi se pare mai disputată și mai efervescentă ca niciodată. Liderul ei, Universitatea Craiova, cu șapte victorii din șapte posibile, este o echipă care are ca reper

propria tradiție sau, dacă vreți, de dată mai recentă, propriul orgoliu rănit de pierderea titlului în ultima etapă a campionatului trecut.

Nu mai amintesc de FCSB sau Dinamo, uriașe călătorii către performanță de-a lungul timpului, ori de FC Viitorul Constanța sau Astra Giurgiu, campioane în ultimii cinci ani, cu modalități diferite de a gândi fotbalul, dar la fel

de incisive prin strategie, prin puterea de a duce până la capăt, de a finaliza cu succes un drum început cu un prim pas. Mereu cu primul pas...

În cazul lor punctul de plecare s-a numit orgoliul antrenorului. Valoarea acestuia. Clasa confirmată apoi de întreg parcursul. Managementul performanței din teren, completat de cel al clubului ca entitate socio-economică.

De fapt, toate cele 16 cluburi care compun astăzi Liga 1 au propriul punct de reper, într-o istorie glorioasă ca UTA Arad, de exemplu, sau ca FC Argeș, ori într-o destul de recentă ambiție și dorință de a se impune ca FC Voluntari, Sepsi Sfântu Gheorghe sau Academica Clinceni.

Politehnica Iași, echipa fanion a Moldovei și Gaz Metan Mediaș, calificate și ele în play off-ul Ligii 1 în acești ani, au puncte de plecare solide și repere confirmate. FC Hermannstadt este un proiect puternic, iar FC Botoșani deja o confirmare a valorii, dată nu doar de prezența în Europa League, ci și de o filosofie solidă, dovedit performantă. Chindia Târgoviște este, de asemenea, o echipă cu rădăcini în istorie dintr-un oraș care obligă.

Puncte de plecare. Călătorii. Valori. Repere.

INTERVIU

Interviu cu Daniel Neguț
(Chindia Târgoviște)

realizat de Cristian Ionuț Marin

Chindia Târgoviște vine după trei rezultate bune, 0-0 cu CFR și 2-0 cu FC Botoșani, ambele în deplasare, și 1-0 cu Gaz Metan, la Ploiești. Mijlocașul **Daniel Neguț** (24 de ani) este concentrat pe disputa de sâmbătă, de la Arad, din care speră ca echipa sa să se întoarcă victorioasă.

1 *Daniel, cum te simți înaintea acestei partide, cum e atmosfera din vestiar?*

Mă simt foarte bine în momentul de față, atmosfera din vestiar este plăcută și îmi doresc din tot sufletul să avem continuitate în aceste rezultate pozitive. Ne așteaptă un sezon dificil, dar suntem pregătiți să-i facem față.

2 *Sezonul trecut a fost extrem de încărcat pentru Chindia, iar vacanța foarte scurtă. Cum ați reușit să treceți peste aceste probleme și să începeți noua ediție de campionat atât de bine?*

A fost greu, emoțiile luptei pentru salvarea de la retrogradare au fost foarte mari! Am demonstrat că suntem un grup unit și am crezut în puterea noastră, ca echipă. Toți au fost alături de noi până la finalul sezonului. Conducere, staff tehnic, suporteri ... După ce ne-am îndeplinit obiectivul, ne-am propus să nu mai trecem niciodată prin așa ceva. Am învățat o lecție de viață și asta ne-a ajutat să intrăm cu și mai multă ambiție în acest nou sezon. Nu putem să ne plângem

de oboseală pentru că noi, jucătorii, am dus clubul în această situație și noi eram singurii care trebuiau să-l salveze!

3 *Care este idolul tău?*

Nu pot spune că am un idol în fotbal. Simpatizez mai mulți jucători, iar Sadio Mane de la Liverpool este unul dintre ei.

4 *Cum vezi meciul cu UTA, care vine înaintea de dubla cu Craiova și FCSB?*

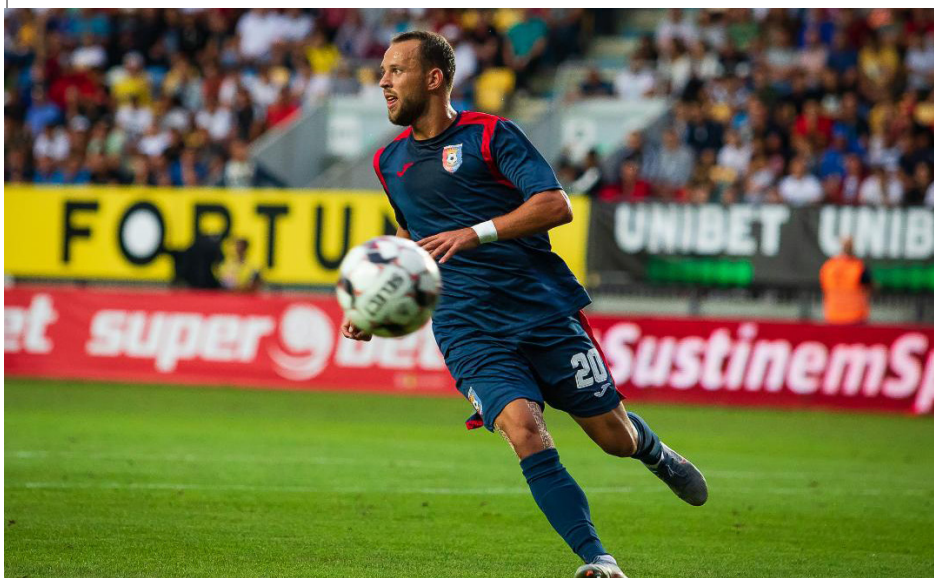
Vom avea un meci dificil la Arad. UTA e o echipă bună, cu jucători de valoare. Noi mergem la victorie, nu ne va fi ușor, dar am încredere că vom scoate un rezultat bun. Despre meciurile cu

FCSB și Craiova nu vreau să vorbesc acum. Primul meci este cel mai important, cel cu UTA, trebuie să ne concentrăm pentru fiecare partidă în parte.

5 *Care sunt planurile tale de viitor?*

Îmi doresc să fiu sănătos și să am cât mai mulți ani aceeași foame de fotbal. Îmi doresc ca echipa mea să devină din ce în ce mai respectată în fotbalul mare din România. Și, nu în ultimul rând, să treacă pandemia și suporterii să revină alături de noi. Cu ei în tribune, Chindia va fi și mai puternică!

38 de apariții și 5 goluri a avut Daniel Neguț în ediția 2019-2020 din CASA Ligă I, cu 2.663 minute jucate

INTERVIU

Interviu cu Marian Aioanei
(Chindia Târgoviște)

realizat de Cristian Ionuț Marin

Goalkeeper-ul **Chindiei**, **Marian Aioanei** (21 ani) este unul dintre jucătorii de perspectivă din fotbalul românesc. Născut în Dâmbovița și crescut de **Chindia**, **Aioanei** a ajuns om de bază între buturile târgoviștenilor, prestațiile solide recomandându-l și la naționala de tineret. **Aioanei** a fost titular la **România U21** cu Danemarca, la Aalborg, în 2019, dar și de curând, cu Malta, la Giurgiu. Într-un interviu acordat în exclusivitate pentru Buletinul Informativ al **Ligii Profesioniste**, portarul cotate de transfermarkt la 350.000 de euro a vorbit despre experiența din **CASA Liga I** și despre dorul de suporter, interzicând în tribunele din România pe timpul pandemiei.

1 Marian, cum a fost pentru tine trecerea din eșalonul secund în prima ligă?

Pot spune că nu a fost una grea. Staff-ul etnic a avut încredere în mine, iar asta m-a ajutat foarte mult.

2 Care este idolul tău din fotbal?

Idolul meu este Manuel Neuer. Cred că este portarul complet.

3 Unde vezi Chindia în acest campionat?

Am început bine, sunt sigur că vom fi surpriza frumoasă a acestei ediții de campionat. Sper să stăm cât mai sus în clasament și să nu mai ajungem în situația din sezonul trecut.

4 Cât de greu e fotbalul fără suporter? Ce le transmiți?

Este foarte greu cu tribunele goale. Fanii dădeau viață fotbalului prin încurajările lor. Din păcate, a venit această

pandemie și stadioanele s-au închis pentru public. Le transmit suporterilor noștri să rămână alături de noi, să ne urmărească, să ne țină pumnii, iar atunci când tribunele se vor redeschide să vină în număr mare și să ne susțină.

Aioanei a evoluat în 33 de meciuri în sezonul trecut în tricoul Chindiei Târgoviște, 30 în CASA Liga I, unul în Cupa României și dubla de baraj cu CS Mioveni.

“Sunt mândru să îmi reprezint țara și de fiecare când îmbrac tricoul naționalei încerc să fac o treabă cât mai bună și să nu primesc gol” – Marian Aioanei

“Muncim foarte mult la antrenamente. Toate echipele se mobilizează când joacă împotriva Chindiei, dar veți vedea că vom ajunge în Liga I cât de curând” – Marian Aioanei în toamna anului 2016, la primul interviu oferit unui post local de televiziune.

SPONSOR

CRONICĂ

Tu cine ești?

realizată de **Marius Mitrăn**

Mama avea doar pacienți străini. De la Yasser Arafat până la Gianni Agnelli, patronul Fiat-ului și al lui Juve, prin mâini i-au trecut o mulțime imensă de bolnavi veniți în anii '70 și '80 să se trateze la Institutul de Geriatrie al Anei Aslan. Știam destule în adolescență despre cum e pe afară, nu doar de la Europa Liberă, ci mai ales de la mama, care aducea acasă, din când în când, câte o revistă ori un ziar de acolo, „Gente” sau „Oggi” ori un „Paris Match”, mai rar câte un „Bild”... Cunoșteam gustul ciocolatei triumphiulare „Toblerone”, din cutiile de bere DAB îmi făceam suport pentru creioane, decupând complet capacul.

...Voiam doar să spun că știam ce înseamnă străini și străinătate, învățasem să prețuiesc valorile lor și mă simțeam bine închipuindu-mi cum era viața lor, mă fascinau, la 13-14 ani, programele tv de la sfârșitul revistelor, îmi închipuiam cum ar fi să stăm și noi sâmbătă seară la televizor și să avem unul color și, dintr-atâtea filme...

Și meciuri. Ce de meciuri frumoase am fi văzut dacă am fi avut, dacă am fi fost și noi, dacă și la noi ar fi fost voie să... Nu-mi era teamă să vorbesc peste tot despre astfel de lucruri și nici ai mei nu se fereau. Vag, uneori, mama îmi sugera să fiu totuși atent pe la școală, cu cine vorbesc. Nu insista însă.

O poveste legată însă tocmai de străini și străinătate ne-a răvășit pe atunci, prin '82, când s-a întâmplat și am aflat-o. E vorba despre alungarea celui mai bun fundaș central al României pe care l-am văzut vreodată, Ștefan Sameș. Doi ani, între 1971 și 1973, Sameș a fost fotbalistul Universității Craiova și, în cel de-al doilea sezon, a pierdut titlul cu știința la un gol. Tata avea o poză cu Sameș în tricoul

Craiovei, cu „U” pe piept, în dreptul inimii și continua să-l admire ori de câte ori îl vedea la națională, alături de Ștefănescu, în schimbul căruia plecase la Steaua, ori în echipa care l-a consacrat, totuși. „A fost al nostru, a jucat la Craiova”, spunea tata întotdeauna când îl vedea și o parte din jocul impecabil al lui Sameș mi se părea că vine

și de la noi. Altfel n-ar fi ajuns el așa mare, atât de bun, dacă n-ar fi jucat pentru noi în anii ăia. Nu?

Până ajung la capătul poveștii, să spun însă că Sameș a fost într-adevăr cel mai bun, mai autentic și mai elegant stoper român. Încrucișându-și destinul cu cel al lui Ștefănescu, cum spuneam, unul lăsând Craiova pentru Steaua și celălalt invers, au ajuns ambii să facă, în echipa națională, ani la rând, cuplul de fundași centrali, fiind când unul, când celălalt, căpitani ai tricolorilor, în meciuri multe și, grație lor, epice.

Sameș avea forța unui Pujol, eleganța lui Chivu și jocul aerian al lui Magic Johnson, doar că folosea capul și nu mâinile, dacă înțelegeți ce vreau să spun. În națională l-a debutat Valentin Stănescu, în aprilie 1973, într-un 0-2 la Kiev, cu URSS. Sameș a ținut atunci la Blohin, marea vedetă a sovieticilor, pentru care au marcat Onișenko și moldoveanul de la Chișinău, Muntean. Hai să vă spun și echipa debutului lui Sameș, cu precizarea că în paranteze am trecut echipa de club: Răducanu (Rapid) - L. Sătmăreanu (Steaua) - Pescaru (Steagul Roșu Brașov), Sameș (U Craiova), Deleanu (Dinamo) - Dumitru (Steaua), Anca (U Cluj), Radu Nunweiller (Dinamo) - Troi (FC Argeș), Dumitrache (Dinamo), Lucescu (Dinamo). Au mai jucat Remus Vlad (FC Argeș), Beldeanu (FCM Reșița), Viorel Mureșan (U Cluj) și Marcu (U Craiova).

Sameș a strâns 49 de selecții și a marcat de trei ori pentru națională, făcând meciul carierei în 29 aprilie 1981, pe Wembley, 0-0 cu Anglia în preliminariile CM din Spania. A fost „the best” în condițiile în care Anglia ataca prin Robson, Brooking, Trevor Francis și Tony Woodcock, printre cei mai buni atacanți ai Europei.

Meciul acela a fost și a rămas până azi cel mai greu, mai dur decât diamantul din toate meciurile echipei naționale. Atunci, pe 29 aprilie 1981, pe Wembley, stadionul cu turnuri, combinata Craiova – Steaua a rezistat magnific în fața unei Anglii fabuloase, care avea să se califice, totuși, la Mondialele la care noi n-am mai ajuns. În ciuda acelei nopți, acelor băieți iubitori prin dăruirea lor definitivă, totală, irevocabilă...

Craiova, cu Negrilă, Ștefănescu, Balaci, Beldeanu, Crișan și Cămătaru, Steaua cu lordache, Sameș, lordănescu, Tudorel Stoica și Sportul Studentesc cu Munteanu II, zis Brini... De la Cabrini, al Italiei, campion al lumii anul următor.

...Dintre toți, însă, Sameș plutea. Era

pe pernă de aer, dur, maiestuos, atent, protector, invincibil. Da, invincibil! Așa mi se părea. Ploaia care începuse să se scurgă peste Londra, vocea lui Țopescu, imperial-drăgăstoasă, Anglia care continua să atace, iar noi, cu lordache, Negrilă, Sameș și Ștefănescu rezistând... Era frumos în Anglia! Ai lor tot urcau, Beldeanu și Balaci însă ieșeau frumos cu mingea la picior, cu capul sus, lordănescu combina cu Crișan, iar Cami, Cami și Tudorel Stoica erau kamikaze, izbind, oprind, rezistând, unul în față, sus de tot, celălalt în spate, între Sameș și Ștefănescu, încercând să anticipeze un culoar, un șut, un destin, un pericol...

...Și așa, stând pe canapea cu ochii dincolo de ecran, am auzit-o pe mama spunând ce mai spusese și altă dată, tot mai des în ultima vreme: „Ce-ar fi să plecăm din țara asta? Nu ți-ar plăcea să fii la Londra acum? Sau în Austria? Sau în Italia, la Torino?” „Ba da, mama.” Așa cred că am zis, sigur sunt doar de bucuria care m-a făcut să uit o clipă de ce se întâmpla în fața porții lui lordache. „Daaaa, să

plecăm, mama, daaa..., dar putem?" Tata n-a zis nimic, el nu marșa la aventuri, nici măcar teoretic... Apoi am mai discutat un pic, Sameș a rezistat alături de cei șase olteni până la sfârșit, 0-0 pe Wembley, și m-am culcat visând ceva nedeslușit între niște turnuri înalte, eu și cu mama, vorbind italienește și eu având blugi originali și mama, tânără și cu ochelari de soare...

...După aceea, vreun an, am tot vorbit despre plecarea noastră, doar eu cu ea, acceptând că merită măcar ca vis. Până într-o zi când tata a venit acasă și ne-a spus că Sameș a fost arestat, degradat militar, gonit, în fine, o grozăvie. „Cum, Sameș, băiatul ăla înalt și frumos, tata?”, a zis mama. „Da, Sameș.”

Da, Sameș. Avea să-mi confirme vărul meu, Marian, care juca la juniorii Rapidului și care-l văzuse la un antrenament, pe „Republicii”. Cu Rapidul. O soră de-a lui Sameș avusese fireasca inspirație de a nu se mai întoarce din RFG și, cum Ștefan era militar activ în acte, devenise incompatibil cu clubul Armatei. Fusesse la un antrenament vărul meu, cu tineretu' jucând cu cei nerezinuți la echipa mare, printre care și Sameș, și, la antrenamentul ăla, Sameș s-a oprit din sprint, la un moment dat, lăsându-i pe ceilalți, niște puști, să alerge. Cineva i-a strigat atunci să nu se oprească, de undeva, din tribună. Vexat, Sameș s-a

întors către ăla, un bătrânel, și i-a zis așa, vărul meu auzindu-l: „Alo! Eu sunt Ștefan Sameș! Acum un an l-am ținut pe Woodcock, pe Wembley! Tu cine ești?” Cică nimeni, zice vărul meu Marian, n-a mai scos o vorbă, nimeni n-a mai făcut un pas. Iar bătrânul a coborât din tribună, și-a scos pălăria și-a zis așa: „Eu sunt Ion Costea și am jucat cu Baratky, Auer și Ionică Bogdan la Rapid, contra Venusului și a Ripensiei!” Și s-au îmbrățișat, zice Marian.

Era în bucătărie la noi când ne-a povestit asta, Marian. După aia, tata a zis ceva de ce rău ar fi să plece cineva în RFG și să-i lase pe alții în urmă. Mama n-a zis nimic, nu știa cine fusese Baratky. Ori Ionică Bogdan. Știa cine era Sameș, însă.

Așa că n-am mai ajuns niciodată la Torino, unde era prietena ei, Maria Castellani, care-i fusese pacientă. Nici eu să văd pe Juve, altfel decât în pozele primite de la Roberto Bettega, alt pacient de-al mamei, și el campion al lumii în anul ăla...

Tata a rămas tot timpul liniștit. Știa că n-o să plecăm. Așa cum, în noaptea aia, acasă, uitându-ne la ce era pe Wembley, a știut că vom rezista. Se baza, probabil, pe Sameș. Sigur pe Sameș.

P.S. Ultima oară, la națională, Sameș a jucat în noiembrie '82. 1-4 cu RDG. Sfârșit.

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA